

ОБЕДИНИ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Unite Me*
Destroy Me © 2012 by Tahereh Mafi
Fracture Me © 2013 by Tahereh Mafi
Juliette's Journal © 2014 by Tahereh Mafi
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Десислава Иванова
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2991-4

Скъпи читателю,

Някои думи в книгите от поредицата „Разбий ме“ са умишлено зачертани. Стилът на писане често се изменя спрямо настроенията на главната героиня и изобразява визуално хаоса в съзнанието на Джулиет. Повторенията, хиперболизираният език, акцентът върху цифрите – това не са печатни грешки. Прозата ми расте и се развива заедно с героинята ни и колкото повече тя намира гласа си, толкова по-рядко се срещат зачеркнати думи, езикът става по-лек, повторенията изчезват, а цифрите се превръщат в думи.

Това е една история за промяната.

Благодаря ти, че ще я прочетеш.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Унищожки ме.....</i>	<i>7</i>
<i>Пропукай ме.....</i>	<i>101</i>
<i>Дневникът на Джулиет.....</i>	<i>157</i>

УНИЦОЖИ МЕ

ПРОЛОГ

Простреляха ме.

И се оказа, че огнестрелната рана е по-болезнена, отколкото предполагам.

Кожата ми се облива в студена пот; полагам кански усилия да дишам. Жестоката агония в дясната ръка ми пречи да съсредоточа мислите си. Налага се да затворя очи, да стисна зъби и да се насилям да слушам.

Хаосът е непоносим.

Няколко души крещат и прекалено много от тях ме докосват, и искам да отстранят хирургически ръцете им. Постоянно викат „Сър!“, сякаш още очакват да им дам заповеди и не знаят какво да правят без инструкции от мен. Тази мисъл е изтощителна.

– Сър, чувате ли ме?

Този път е глас, който не презирам.

– Сър, моля ви, чувате ли ме...

– Прострелян съм, Дилайло – съумявам да обясня. Отварям очи. Поглеждам го във воднистите очи. – Не съм глух.

Шумотевецата стихва внезапно. Войниците млъкват. Дилайло ме гледа. Разтревожено.

Въздъхвам.

– Върнете ме в базата – нареждам му и се премествам леко.

Светът едновременно се накланя и спира да се движи. – Предупредете медиците да подготвят леглото ми. Междувременно дръжте ръката ми вдигната и продължавайте да оказвате директен натиск върху раната. Куршумът е счупил или пукнал някоя кост и ще е нужна операция.

Дилайло мълчи твърде дълго.

– Радвам се, че сте добре, сър. – Гласът му е уплашен, треперлив звук. – Радвам се, че сте добре.

– Това беше заповед, лейтенант.

– Разбира се – отвърща бързо, свел глава. – Веднага, сър. Къде да изпратя войниците?

– Да я намерят – заповядвам.

Става ми все по-трудно да говоря. Поемам си малка глътка въздух и прокарвам разтреперена ръка през челото си. Потя се прекалено обилно.

– Да, сър.

Той посяга да ме вдигне, но го сграбчвам за ръката.

– И още нещо.

– Сър?

– Кент – казвам изнемошяло. – Да го пазят жив за мен.

Дилайло вдига изцъклени очи.

– Редник Адам Кент ли, сър?

– Да. – Задържам погледа му. – Искам лично да се погрижа за него.

ПЪРВА ГЛАВА

Дилайло стои в долния край на леглото ми с папка в ръка.

Това е второто ми посещение за сутринта. Първото беше от медиците, които ме увериха, че операцията е протекла успешно и ако полежа тази седмица, новите медикаменти, които са ми дали, ще ускорят възстановителния процес. Също така ме увериха, че скоро ще мога да изпълнявам задълженията си нормално, но ще трябва да нося превръзка поне един месец.

Нарекох препоръките им интересна теория.

– Панталонът ми, Дилайло.

Сядам в леглото, мъчейки се да преодолеея световъртежа от новите лекарства. Дясната ми ръка е почти безполезна.

Вдигам поглед. Дилайло ме зяпа немигащо и адамовата му ябълка подскача.

Сподавям въздишката си.

– Какво има?

Подпирам се с лява ръка на матрака и се изправям. Действието изцежда енергията ми докрай и трябва да се придържам за рамката на леглото. Дилайло се спуска да ми помогне, но аз го прогонвам; затварям очи да потисна болката и замайването.

– Кажи ми какво е станало – подканвам го. – Няма смисъл да отлагаш съобщаването на лошата новина.

Той отговаря с пресекалив глас:

– Редник Адам Кент е избягал, сър.

Зад затворените ми клепачи лумва ослепително ярка светлина.

Вдишвам дълбоко и прокарвам лявата ръка през косата си. Усещам я суха и сплъстена от кал и собствената ми кръв. Изкушавам се да забия здравия си юмрук в стената.

Вместо това опитвам да си върна самообладанието.

Внезапно започвам да усещам всичко около себе си – мизерията, тихите шумове, стъпките пред вратата ми. Не ми харесва памучният панталон, който са ми обули. Не ми харесва, че не нося чорапи. Искам да се изкъпя. Искам да се преоблека.

Искам да пусна куршум в гръбнака на Адам Кент.

– Улики – настоявам. Тръгвам към банята и изтръпвам, когато студеният въздух облива кожата ми; не съм си облякъл ризата. И се мъча да запазя спокойствие. – Кажете ми, че не ми съобщаваш тази новина, без да имате поне някакви улики.

Съзнанието ми е хранилище на старателно организирани човешки емоции. Почти виждам работата на мозъка ми – как подрежда мисли и образи. Затварям нещата, които не ме касаят. Съсредоточавам се върху належащото: основните компоненти на оцеляването и множеството задачи, които трябва да отметна през деня.

– Разбира се, че не – отвърща Дилайло. Страхът в гласа му ме ужилва леко; игнорирам го. – Подозираме къде може да е отишъл, и имаме основание да вярваме, че редник Кент и... и момичето... както и редник Кишимото, който също е избягал... имаме основание да вярваме, че тримата са заедно, сър.

Чекмеджетата в ума ми тракат да ги отворя. Спомени. Теории. Слухове и усещания.

Бутам ги от скалата.

– Естествено, че имате. – Поклащам глава. И веднага съжалявам. Затварям очи да възпра внезапната замаяност. – Не ми давай дедукции, до които и сам съм стигнал – успех да кажа. – Искам нещо конкретно. Дай ми солидна улика, лейтенант, или се върни чак когато имаш такава.

– Кола – бърза да добави Дилайло. – Получихме сведения за открадната кола, сър, и успяхме да я проследим до неидентифицирана локация, след което изчезна от картата. Сякаш спря да съществува.

Вдигам очи. Слушам го внимателно.

– Проследихме я на радара – продължава по-спокойно той – и следите ни отведоха до изолирано голо парче земя. Но след обстоен оглед не намерихме нищо.

– Поне не сме с празни ръце. – Потривам тила си, борейки се със слабостта, загнездила се надълбоко в костите ми. – Чакай ме след час в трапезарията.

– Но, сър – подхваща той, вперил очи в ръката ми, – ще ви трябва помощ. Има си процедура. Ще ви назначат рехабилитационен асистент...

– Свободен си.

Той се колебае.

После се подчинява.

– Да, сър.

ВТОРА ГЛАВА

Успявам да се изкъпя, без да загубя съзнание.

Във вана, с гъба, но все пак се чувствам по-добре. Имам крайно нисък праг на търпимост към безпорядъка; дразни ме до мозъка на костите ми. Къпя се редовно. Ям по шест пъти на ден в скромни количества. Отделям по два часа на ден за тренировки и физическа активност. И мразя да съм бос.

Сега стоя гол, гладен, уморен и бос в дрешника ми. Неприятно стечение на обстоятелствата.

Гардеробът ми е разделен на отделения. Ризи, вратовръзки, панталони, сака и обувки. Чорапи, ръкавици, шалове и палта. Всичко е подредено по цвят и по нюанси на отделните цветове. Всяка дреха е педантично подбрана и ушита по точните размери на тялото ми. Не се чувствам себе си, докато не съм напълно облечен; това е част от мен и неизменен ритуал от сутрешната ми рутина.

Сега нямам ни най-малка представа как да се облека.

Посягам с разтреперена ръка към синьото шишенце, което ми връчиha сутринта. Слагам две от квадратните хапчета върху езика си и ги оставям да се разтворят. Не знам как точно действат; знам единствено, че помагат за възстановяването на кръвта, която съм загубил. Облягам се на стената и изчаквам главата ми да се избистри, да се почувствам стабилен на кра-

ката си.

Задачата пред мен е съвсем проста. Не очаквах да се окаже предизвикателство.

Първо обущам чорапи; елементарно удоволствие, в което сега влагам повече усилия, отколкото в разстрел. За миг се запитвам какво ли са направили медиците с дрехите ми. *Дрехите, мисли само за дрехите*. Съсредоточавам се единствено върху дрехите ми от онзи ден. Нищо друго. Без други подробности.

Кубинки. Чорапи. Панталон. Пуловер. Военното ми сако с много копчета.

Многото копчета, които тя разпори.

Дребен факт, но достатъчен да ме пореже.

Опитвам се да го прогоня, а той не отстъпва и колкото повече се мъча да игнорирам спомена, толкова повече расте, превръщайки се в неудържим звяр. Дори не съм усетил кога съм паднал до стената, докато студът не полазва по кожата ми; дишам учестено, стиснал очи да се предпазя от внезапния прилив на унижение.

Знаех, че е уплашена, ужасена дори, но не подозирах, че тези чувства са насочени към мен. Тя се развиваше пред очите ми и с всяка следваща седмица ми изглеждаше по-спокойна. По-щастлива. По-отпусната. Позволих си да повярвам, че ни вижда заедно в бъдещето; че иска да е с мен, но просто вярва, че е невъзможно.

Не ми хрумна, че всъщност е намерила щастие с Кент.

Прокарвам здравата си ръка надолу по лицето си; покривам устата си. Колко неща съм споделил с нея.

Вдишвам през стегнато гърло.

Как съм я докосвал.

Стисвам челюсти.

Ако беше просто сексуално привличане, нямаше да изпит-

вам толкова нетърпимо унижение. Но аз не исках само тялото ѝ, а много повече.

Вече умолявам съзнанието си да вижда само стени. Стени. Бели стени. Бетонни тухли. Празни стаи. Открито пространство.

Градя стени, които рухват, и незабавно ги заменям с нови. Градя и градя, и седя неподвижно, докато умът ми не се проочиства от заразата и в него не остава само малка бяла стая. От тавана ѝ виси лампа.

Чисто. Девствено. Непокътнато.

Стисвам очи и отблъсвам стихийното бедствие, напирало да залее малкия ми свят; преглъщам страха, пълзящ нагоре по гърлото ми. Избутвам стените назад, разширявайки пространството, и най-сетне успявам да си поема дъх. Да стана.

Понякога ми се иска да изляза от себе си за малко. Да изоставя това износено тяло. Но съм окован с твърде много вериги, нося твърде тежко тегло. Само този живот ми остана. И знам, че до края на деня няма да намеря сили да се погледна в огледалото.

Внезапно се отвърщвам от себе си. Трябва да напусна тази стая възможно най-скоро – или собствените ми мисли ще възтанат срещу мен. Вземам прибързано решение и за пръв път не ме интересува какво ще облека. Нахлузвам чист панталон и се отказвам от ризата. Пъхвам здравата си ръка в ръкава на едно сако, а ранената само загръщам през рамото и превръзката. Изглеждам нелепо, уязвимо, но утре ще търся решение.

Засега просто трябва да напусна тази стая.